

ดร. วิชิต ช้ายเกล้า เล่า

Bitcoiner ชื่อดัง

จิตใจ Right Shift, ที่ถนัดการประหลาด เรียบร้อย

คำนิยมโดย พิริยะ สัมพันธุ์รักษ์

เงินเฟ้อ คือคดี อาญา

คู่มือเข้าใจเงินและทุนนิยม
จะได้เลิกจนและขยับชนชั้นได้จริง

เงินเฟ้อคือคดียาอาญา

โดย ดร. วิชิต ชัยเกตุ

เรียบเรียงโดย จิงโจ้ Right Shift, ดีเจด้าร่มหาประลัย

สงวนลิขสิทธิ์ตามกฎหมาย โดย ดร. วิชิต ชัยเกตุ, ชาญวุฒิ นรชาญ และปิยะพงษ์ ภู่อ้า © พ.ศ. 2568
ห้ามคัดลอก ลอกเลียน ดัดแปลง ทำซ้ำ จัดพิมพ์ หรือกระทำการอื่นใด โดยวิธีการใดๆ ในรูปแบบใดๆ
ไม่ว่าส่วนหนึ่งส่วนใดของหนังสือเล่มนี้ เพื่อเผยแพร่ในสื่อทุกประเภท หรือเพื่อวัตถุประสงค์ใดๆ
นอกจากจะได้รับอนุญาต

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ

วิชิต ชัยเกตุ.

เงินเฟ้อคือคดียาอาญา. -- กรุงเทพฯ : ซีเอ็ดยูเคชั่น, 2568.

336 หน้า.

1. เงินเฟ้อ.

I. ชาญวุฒิ นรชาญ, ผู้แต่งร่วม. II. ปิยะพงษ์ ภู่อ้า, ผู้แต่งร่วม. III. ชื่อเรื่อง.

332.41

Bacode (ebook) : 9786160853670

จัดพิมพ์และจัดจำหน่ายโดย

บริษัท ซีเอ็ดยูเคชั่น จำกัด (มหาชน)
SE-EDUCATION PUBLIC COMPANY LIMITED

เลขที่ 1858/87-90 ถนนเพชรรัตน์ แขวงบางนาใต้ เขตบางนา กรุงเทพฯ 10260 โทรศัพท์ 0-2826-8000

หากมีคำแนะนำหรือติชม สามารถติดต่อได้ที่ comment@se-ed.com

คำนิยม

พวกเรากำลังถูกปล้น!

ผมเคยตั้งคำถามมาตลอดว่าอะไรเปลี่ยนไป? ทำไมในอดีตคนคนเดียวทำงานอาชีพเดียวก็สามารถเลี้ยงดูครอบครัว มีบ้าน มีทรัพย์สิน และมีเงินเหลือเก็บได้ แต่ในปัจจุบันแม้จะทำงานหนักหลายอาชีพ จนแทบไม่มีเวลาพักผ่อน ก็ยังมีไม่พอใช้ แถมไม่มีเงินเก็บ โลกของเรามาถึงจุดนี้ได้อย่างไร? และที่สำคัญในอนาคตจะเป็นเช่นไร?

นักเศรษฐศาสตร์และนักวิชาการมากมายต่างพยายามหาคำตอบ บ้างโทษจำนวนประชากรที่เพิ่มขึ้น บ้างโทษทรัพยากรที่ลดลง หรือแม้แต่กล่าวโทษความเกียจคร้านของคนรุ่นใหม่ แต่คำอธิบายเหล่านี้กลับไม่ช่วยให้เราเข้าใจต้นตอของปัญหาอย่างแท้จริง จนกระทั่งผมได้ค้นพบบิตคอยน์ การศึกษาเรื่องบิตคอยน์ทำให้ผมเข้าใจธรรมชาติของ “เงิน” และระบบการเงินในปัจจุบันที่ถูกออกแบบมาเพื่อเอื้อประโยชน์ให้คนเพียงไม่กี่กลุ่ม ขณะที่คนส่วนใหญ่ต้องทำงานหนักเพื่อแลกกับเงินที่เสื่อมค่าลงทุกวัน

ระบบการเงินในปัจจุบันเปิดทางให้รัฐบาลและธนาคารสร้าง “เงิน” ได้อย่างง่ายดายผ่านการพิมพ์หรือปล่อยสินเชื่อ ทำให้เงินกลายเป็นเพียงตัวเลขในบัญชีที่ผลิตขึ้นโดยไม่มีต้นทุน ในขณะที่ประชาชน

ส่วนใหญ่ต้องทำงานหนักเพื่อแลกมันมา สิ่งนี้ไม่ต่างอะไรจากการถูก “ปล้น” มูลค่าของแรงงานและเวลาไปอย่างเงียบๆ ผ่านกลไกที่เรียกว่า **เงินเฟ้อ**

รัฐบาลมักชวนเชื่อว่าการผลิตเงินเพิ่มช่วยกระตุ้นเศรษฐกิจและสร้างเสถียรภาพ แต่ข้อเท็จจริงกลับตรงกันข้าม เงินเฟ้อคืออาชญากรรมทางเศรษฐกิจที่ทำลายความสามารถในการเก็บออมของประชาชน บีบบังคับให้ผู้คนต้องเสี่ยงลงทุนในตลาดทุนเพียงเพื่อรักษามูลค่าของเงินที่หามาได้ นี่คือระบบที่บิดเบี้ยวและไม่ยุติธรรม

เงินเฟ้อไม่ได้เป็นเพียงปัญหาเศรษฐกิจ แต่ยังทำลายโครงสร้างทางสังคมและจิตวิญญาณของมนุษย์ เมื่อเงินสูญเสียความสามารถในการเก็บรักษามูลค่า ผู้คนจึงถูกบีบบังคับให้มุ่งเน้นการเอาตัวรอดในระยะสั้นแทนที่จะวางแผนเพื่ออนาคต การดิ้นรนเพื่อความอยู่รอดนี้ลดทอนความสามารถในการคิดการณ์ไกล ทำให้สังคมเต็มไปด้วยพฤติกรรมบริโภคนิยมและความเห็นแก่ตัว แต่หากเรามี “เงินที่มั่นคง” ซึ่งไม่เสื่อมค่าตามเวลา ผู้คนจะสามารถเก็บออมได้อย่างมั่นใจ ชีวิตที่มั่นคงจะช่วยปลูกฝังวัฒนธรรมของการวางแผนและสร้างสิ่งที่ยั่งยืน เมื่อไม่ต้องหมกมุ่นกับการเอาตัวรอดในวันนี้ พวกเขาจะเริ่มมองเห็นคุณค่าของการทำเพื่ออนาคตและชนรุ่นหลังได้มากขึ้น จนสามารถอุทิศร่างกายแรงใจในชาตินี้ เพื่อให้ชาติหน้าพัฒนาได้อย่างแท้จริง

หนังสือเล่มนี้ซึ่งเขียนโดย **ดร. วิชิต ช้ายเกล้า** ไม่เพียงแต่เปิดโปงความจริงเบื้องหลังระบบการเงินปัจจุบัน แต่ยังนำเสนอแนวทางที่จะช่วยให้เราหลุดพ้นจากวงจรแห่งการสูญเสียนี้ ด้วยการสร้างความเข้าใจใหม่เกี่ยวกับ “เงิน” และการเลือกเดินออกจากระบบที่เราไม่สามารถควบคุมได้ สู่เส้นทางแห่ง **อธิปไตยทางการเงิน** ที่แท้จริง

ผมขอแนะนำหนังสือเล่มนี้ให้กับทุกคนที่กำลังตั้งคำถามกับชีวิต เศรษฐกิจ และอนาคต หนังสือเล่มนี้จะช่วยเปิดโลกทัศน์ใหม่ ให้คุณ เข้าใจว่า เราทุกคนมีพลังในการเปลี่ยนแปลงอนาคต เพียงแค่เริ่มต้นด้วยความรู้และความกล้าที่จะเลือกทางเดินของตัวเอง

พิริยะ สัมพันธุ์รักษ์

10 มกราคม ค.ศ. 2025

คำนำผู้เขียน

ถึง “เวหา” ลูกพ่อ

หนังสือเล่มนี้คือบทบันทึกและบทพิสูจน์ถึงสิ่งที่พ่อเชื่อมั่นมาตลอดชีวิต เมื่อถึงวันที่ลูกเติบโตขึ้นจนได้อ่านและเข้าใจมัน ก็ไม่รู้ว่าวันนั้นพ่อจะยังอยู่กับลูกอีกมั๊ย ชีวิตตั้งแต่เข้าสู่วัยกลางคนของพ่อนั้น อุทิศเวลาทั้งหมดที่เหลือเพื่อพิสูจน์หลักการที่ถูกต้องและเหมาะสมสำหรับการขับเคลื่อนประเทศนี้ให้เจริญรุ่งเรืองในศตวรรษที่ 21 และในอีกหลายร้อยปีข้างหน้า หลักการในเสรีภาพและความรับผิดชอบต่อตัวเองของคนในชาติ ซึ่งพ่อเองก็ไม่แน่ใจว่าในชีวิตนี้จะได้เห็นมันกับตาหรือเปล่า เพราะความจริงแหม่งซ้ำ

เมื่อลูกโตขึ้น พ่ออยากให้ลูกออกไปดูโลกกว้าง ออกไปให้ไกลที่สุด เมื่อได้เห็นและเข้าใจความจริงใหม่แล้ว พ่อคาดหวังว่าลูกจะกลับมายังประเทศนี้ ประเทศของตัวเอง เพื่อสานต่อเจตนารมณ์ที่พ่อได้เริ่มเอาไว้ แต่หากลูกไม่อยากจะกลับมาก็ไม่เป็นไร เพราะสุดท้ายแล้วชีวิตใครก็ชีวิตมัน ทุกคนต่างมีชีวิตเพื่ออิสรภาพของตัวเอง Time will tell.
- เวลาจะเป็นสิ่งที่เฉลยทุกสิ่งด้วยตัวของมันเอง

ก่อนจะถึงวันนั้น พ่อก็อยากติดตามดูทางปัญญาให้กับ Next Generation อย่างลูกและคนรุ่นถัดจากพ่อ เพราะตัวพ่อเองมันก็แค่ไ้พวกผลิตผลของระบบเฟี้ยตมาทั้งชีวิต ลูกพ่อและคนรุ่นต่อ ๆ ไปมันต้องดีกว่านี้ถ้าพวกเรามีกระบวนการสร้างสังคมใหม่ให้ตั้งอยู่บนเงินสัจจะ เพราะเงินที่ดีจะทำให้เราเข้าใจระบบเศรษฐกิจและการเงินได้ถ่องแท้มากขึ้น นอกจากนี้ยังทำให้เราตระหนักเห็นความสำคัญของวิชาปรัชญา (Philosophy) และแนวคิดการสร้างทัศนคติของการเป็น Entrepreneur หรือผู้ประกอบการที่ยืนได้ด้วยขาของตัวเอง

ที่ผ่านมาพวกเราทั้งหมดถูกปลูกฝังมาผิด ๆ จนทำให้เรายังมีความเข้าใจผิด ๆ อยู่หลายเรื่อง ยกตัวอย่างเรื่องง่าย ๆ คือคนยุคพ่อยังเข้าใจผิด ๆ ว่าทุนนิยมเป็นเรื่องชั่วช้า เป็นเรื่องไม่ดี เป็นเรื่องที่เราไม่ควรเข้าไปเกี่ยวข้องกับมัน ซึ่งมันผิดหมดเลย เมื่อเราและชาวบ้านทั่วไปไม่เข้าใจทุนนิยม ไม่เข้าใจทุน ไม่เข้าใจ Capital พวกเราจึงจนกันอยู่แบบนี้ ชีวิตคนไทยส่วนใหญ่มีแต่ความเปราะบางและยากลำบาก เพราะความไม่เข้าใจ Capital จนปล่อยให้อนาคตตัวเองอยู่ภายใต้อิทธิพลของกลุ่มนายทุนผูกขาดเพียงไม่กี่ราย และทำได้แต่รอคอยอำนาจรัฐคอยพิมพ์เงินขึ้นมาโอบอุ้มด้วยนโยบายสวยหรูหลอกขายฝันทั้งที่จริง ๆ แล้วมันไม่เคยช่วยอะไรเราเลย แถมยังมีแต่ซ้ำเติมให้ปัญหาปากท้องและคุณภาพชีวิตของเราบัดซบลงเรื่อย ๆ

หนทางรอดมีเพียงทางเดียว มันไม่ใช่การสอนให้เกลียดนายทุน แต่เราต้องช่วยกันสร้างนายทุนรุ่นใหม่ที่มี Mindset ตั้งมั่นอยู่บนพื้นฐานของ “True Economics Principles” หรือหลักเศรษฐศาสตร์

ธรรมะ และร่วมกันสร้างคุณค่าอยู่บนฐานของสังคมที่สร้างขึ้นด้วยเงิน
สัจจะ เงินที่จริง เงินที่ซื่อสัตย์ เงินที่ไม่มีใครควบคุมและบิดเบือนมูลค่า
ของมันได้ เงินที่ทำให้คนเราสามารถกลับมาเก็บออมและสร้าง
ความเจริญรุ่งเรืองได้อีกครั้ง

เงินที่ดีต้องสามารถเก็บรักษามูลค่าได้ ไม่มีใครสามารถผลิตเพิ่ม
ได้ตามใจชอบจนทำให้เงินที่อยู่ในมือของเราด้อยค่าลง และเงินที่ดีต้อง
สามารถโอนถ่ายเคลื่อนย้ายไปมาได้อย่างสะดวกและรวดเร็ว เมื่อไหร่
ก็ตาม ที่ไหนก็ได้ หากเงินสามารถทำหน้าที่ของมันได้ดีทั้ง 2 ข้อนี้ก็จะ
ช่วยทำให้คนในสังคมเปลี่ยนพฤติกรรมไป คนจะคิดถึงอนาคตมากขึ้น
คนจะมีนิสัยรักการอดออมและสะสมความมั่งคั่งมากขึ้น คนจะออม
ทรัพย์เพื่ออิสรภาพและชีวิตที่มีคุณภาพยิ่งกว่า สังคมออมทรัพย์คือ
คุณสมบัติพื้นฐานของการสร้างอารยธรรมของชาติ

แต่ระบบมาตรฐานเงินเฟียต (Fiat Standard) ที่คนยุคพอ
ใช้อยู่ในปัจจุบันนี้ แม้มีคุณสมบัติที่ตรงกันข้ามกับคำว่า “เงินที่ดี”
นโยบายทางการเงินของทุกประเทศมีแต่ยังทำให้เกิดเงินเฟ้อซึ่ง
ด้อยค่าเงินในมือเราลงทุกวัน เงินเฟ้อจงใจให้คนแตกตัววน เห็นแก่
การบริโภค จนกลายเป็นสังคมบริโภคนิยมและสุขนิยมที่มองการณ์ไกล
ไม่เป็น วันนี้เราจำเป็นต้องเปลี่ยนแปลง สังคมจำเป็นต้องเปลี่ยนไป
เราต้องเข้าสู่มาตรฐานการเงินที่ดีกว่า อย่างระบบมาตรฐานบิตคอยน์
(The Bitcoin Standard) เพราะบิตคอยน์คือเงินสัจจะที่พอพูดถึง
พอใช้เวลาเกือบทั้งชีวิตกว่าจะค้นพบและเข้าใจมันอย่างลึกซึ้ง และลูก
คือหนึ่งในเด็กที่ได้เกิดมาในยุคสมัยของมัน

บิตคอยน์เป็น Game Changer ที่สร้างแรงจูงใจให้คนกลับมาเห็นคุณค่าของการเก็บออมอีกครั้ง เพราะมั่นใจได้ว่าน้ำพักน้ำแรงที่เก็บไว้จะไม่สูญหาย ไม่ถูกลดค่าลง พลังงานสะสมของประชาชนที่เก็บไว้ในบิตคอยน์จะค่อย ๆ กลายเป็นทุนสำรองของประเทศ การพัฒนาและการลงทุนในโครงการต่าง ๆ จะถูก Finance ด้วยเงินสะสมจากกำไร แทนที่การเป็นหนี้ แทนที่การใช้จ่ายเงินในอนาคต มันจะเป็นการยุติการขยายตัวของเงินเครดิต ยุติวงจรอุบาทว์ของเงินเฟ้อ ยุติการโอนถ่ายความมั่งคั่งจากคนจนไปยังคนรวยที่เกิดจากระบบการเงินที่ไม่เป็นธรรม ยุติการทำลายคนชั้นกลาง ยุติแรงขับเคลื่อนแบบรวบกระจุกจนกระจาย และยุติความเหลื่อมล้ำในสังคม

บิตคอยน์จะทำให้คนเห็นคุณค่าของความอดทน มองเห็นถึงผลประโยชน์ของการอดเปรี้ยวไว้กินหวาน ทำให้คนมองการณ์ไกล เพื่อสิ่งที่ดีกว่าในอนาคต ซึ่งเป็นคุณสมบัติอันพึงประสงค์ของคนในชาติที่ต้องการพัฒนา บิตคอยน์จะผลักดันให้มนุษย์สร้างความมั่งคั่ง สร้างวัฒนธรรมที่เข้มแข็ง และพัฒนาอารยธรรมให้มีความก้าวหน้าในด้านต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นการเกษตร การผลิต การสื่อสาร การขนส่ง การแพทย์ และเทคโนโลยีใหม่ ๆ

บิตคอยน์ Makes Saving Great Again! มันคือเครื่องมือที่จะทำให้การเก็บออมเป็นเรื่องยิ่งใหญ่อีกครั้ง

ที่เหลือก็ให้ “เวลา” ทำหน้าที่พิสูจน์หลักการและความเชื่อของพ่อแม่ว่า มันคือสิ่งที่ถูกต้อง เทียงแท้ และเป็นความจริงระดับอภิปรัชญา เพียงใด พ่อหวังว่าเมื่อถึงวันที่ลูกได้อ่านหนังสือเล่มนี้ สังคมและโลกของ

เราจะกำลังเดินทางไปสู่ Civilization ครึ่งใหม่ เพราะคงไม่มีอะไรที่จะ
ทำให้พ่อมีความสุขได้มากไปกว่าการได้เห็นลูกมีชีวิตที่ดี เป็นคนที่ดี อยู่
ในสังคมที่ดี และสามารถเก็บออมความมั่งคั่งจากการทุ่มเททำงานหนัก
เอาไว้ได้ในเงินที่ดี

ข้อความจากพ่อ

วิจิต ช้ายเกล้า

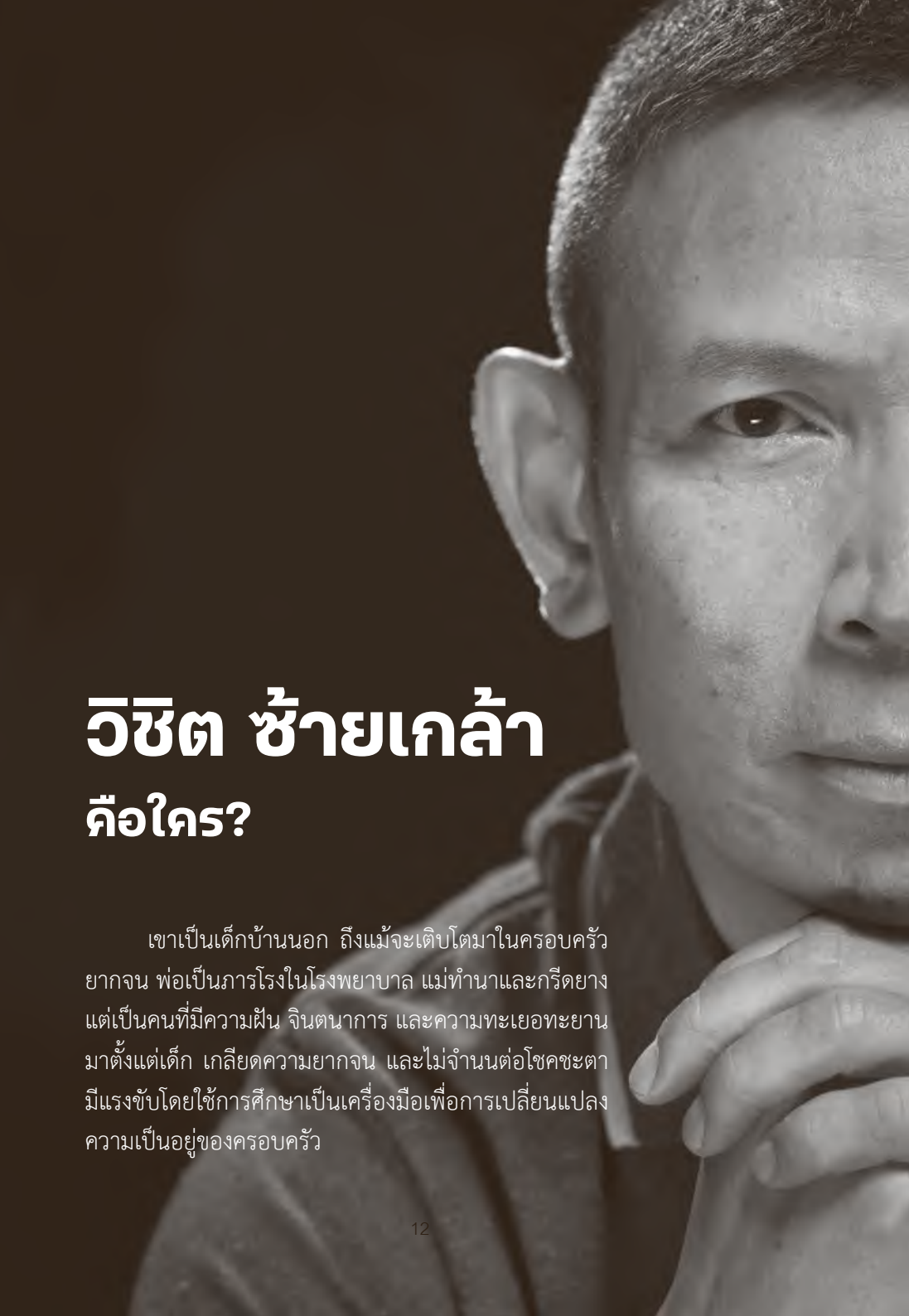
บันทึก ณ วันที่ 31 ตุลาคม ค.ศ. 2024

วันครบรอบ 16 ปีเอกสารบิตคอยน์ไวต์เปเปอร์ (Bitcoin White Paper)

สารบัญ

วิচিত ช้ายเกล้าคือใคร?	12
หนทางเดียวในการหนีความจน	14
พ่อแม่ก็ทำงานหนัก	32
เหตุเพราะความเหงา	40
กัมหน้าฝัน	50
กฎแห่งอำนาจ	64
System Error	94
ทองคำมีค่าได้อย่างไร?	118
เงินเพื่อคือคดีอาญา	154
สังคมเจริญ เมื่อเงินเลิกต่อแหล	218
คนส่วนใหญ่ไม่มีสิทธิรวย	268

วิชิต ช้ายเกล้า คือใคร?

เขาเป็นเด็กบ้านนอก ถึงแม้จะเติบโตมาในครอบครัว
ยากจน พ่อเป็นภารโรงในโรงพยาบาล แม่ทำนาและกรีดยาง
แต่เป็นคนที่มีความฝัน จินตนาการ และความทะเยอทะยาน
มาตั้งแต่เด็ก เกลียดความยากจน และไม่จำนนต่อโชคชะตา
มีแรงขับโดยใช้การศึกษาเป็นเครื่องมือเพื่อการเปลี่ยนแปลง
ความเป็นอยู่ของครอบครัว

เขาหนีความยากจนจากต่างจังหวัด ขึ้นมาสอบเป็นนักเรียนเตรียมทหารรุ่นที่ 31 เหล่าทหารบก เรียนจบเป็นที่ 1 ของรุ่น จึงได้รับทุนไปศึกษาต่อต่างประเทศที่สถาบันการทหารเวอร์จิเนีย (Virginia Military Institute : VMI) สหรัฐอเมริกา จากนั้นก็ศึกษาต่อจนจบปริญญาโท และปริญญาเอกสาขาวิศวกรรมไฟฟ้า จากสถาบันเทคโนโลยีจอร์เจีย (Georgia Tech)

ตำแหน่งปัจจุบันเป็นอาจารย์ประจำกองวิชาวิศวกรรมไฟฟ้า โรงเรียนนายร้อยพระจุลจอมเกล้า มีประสบการณ์ด้านการวิจัยและสตาร์ทอัปด้านไอทีเพื่อการจัดการขนส่งและโลจิสติกส์

ไม่มีใครรู้จัก **ดร. วิจิต ช้ายเกล้า** จนกระทั่งไปดัมเปียร์ เป็นผู้บุกเบิกวงการคราฟต์เบียร์ไทย และเป็นหนึ่งในบิตคอยเนอร์ (Bitcoiner) คนแรก ๆ ของประเทศ

ดร. วิจิตทำหายและเปลี่ยนแปลงความคิดของผู้คนมาแล้วนับแสนคนทั่วประเทศด้วยภูมิปัญญาใหม่ ๆ ที่ล้ำสมัยและปรัชญาที่ลุ่มลึกประณีตแต่เข้าใจง่ายเพื่อทำลายความเชื่อเดิม ๆ ที่ฝังรากลึกมานาน เขาเชื่อว่ากฎแห่งอำนาจสามารถล้มล้างและทำให้หมดยุคได้ด้วยไอเดียและแนวคิดที่ “เป็นจริงยิ่งกว่า”

ชายผู้ดูผิวเผินภายนอกเหมือน “ลุงซีเมา” อารมณ์ดี ที่ชอบพูดจาตรง ๆ โผผางคนนี้ได้รับการยกย่องว่าเป็นหนึ่งในบุคคลที่ทรงอิทธิพลทางความคิดมากที่สุดแห่งยุค เขาอุทิศตนเพื่อสอนให้ผู้คนยืนด้วยขาของตัวเองและสามารถยกระดับฐานะทางสังคมได้ด้วยการทำงานและเก็บออม ดร. วิจิตทุ่มเทด้วยความเชื่อมั่นอันแรงกล้าที่จะส่งต่อแนวคิด “Make Saving Great Again” อันล้ำค่าให้กับคนไทยทุกคน

1

หนทางเดียว
ในการหนี
ความจน

*Antifragile. The harder you work,
the stronger you become.*

ภูมิคุ้มกันชีวิต เกิดจากความยากลำบาก

พีชิต

เกิดมาในครอบครัวที่พูดได้เต็มปากเลยว่ายากจน ในหมู่บ้านเล็กๆ ที่คนส่วนใหญ่ยากจน แถม ครอบครัวพีชิตก็ไม่ได้อบอุ่นอะไร พีชิตได้ถึงความว่าเหวห่างในมาตลอด ตั้งแต่เด็ก แม่พื้นฐานของพ่อพีชิตจะเป็นคนดี แต่พอเหล้าเข้าปากเมื่อไร บ้านแตกเมื่อนั้น พีชิตได้แต่น้อยใจในโชคชะตาว่าทำไมเราโชคร้ายเหลือเกินที่เกิดมาในครอบครัวแบบนี้ เวลาที่พ่อกับแม่ทะเลาะกันจนพีชิตสะดุ้งตื่น ไม่ว่าจะตึกตื่นแค่ไหน พีชิตข่มตานอนต่อไม่หลับ ก็จะใช้วิธีหลบไปหาหมมเงียบ ๆ เพื่ออ่านหนังสือ เพื่อหนีจากเสียงรบกวนที่ทั้งน่ารำคาญและหดหู แล้วเหมือนมันเป็นทางออกที่ดี เพราะยิ่งอ่านก็ยิ่งเรียนดีขึ้นเรื่อย ๆ พี่น่าจะเป็นไม่กี่คนในระดับชั้นเดียวกันในโรงเรียนที่ได้เกรด 4 ทุกวิชา แม้วัยนั้นพีชิตไม่ได้มีความฝันอะไรในชีวิต แต่พีชิตเชื่อมั่นว่าสิ่งนี้แหละที่พี่น่าจะพาเราหลุดพ้นจากสภาพชีวิตแบบนี้ได้

พี่แทบไม่เคยบอกใครว่าที่ตัดสินใจสอบเข้าโรงเรียนเตรียมทหาร เหตุผลเดียวคืออยากหนีความจน พีชิตมีกางเกงยีนส์ตัวแรก มีเข็มขัด

เส้นแรก มีรองเท้าคู่แรก แล้วก็ขึ้นรถไฟมากรุงเทพฯ เป็นครั้งแรกตอนอายุ 17 ปี เพื่อเดินทางจากจังหวัดพัทลุงขึ้นมาสอบเตรียมทหาร

แล้วพีซิดก็สอบได้

ถ้าถามว่าพีเรียนเก่งไหม พีว่าก็แค่ระดับหนึ่ง แต่ที่จริงแล้วพีชยันอ่านหนังสือมาก ๆ ซึ่งพอสอบได้เสร็จปั๊บ พีคิดว่าพิน่าจะเป็นคนแรกในตระกูลซ้ายเกล้า คนแรกในหมู่บ้านควนถบ คนแรกในตำบลพญาขัน อำเภอเมืองพัทลุง ที่สอบเตรียมทหารโรงเรียนนายร้อย จปร. ได้ ตอนนั้นเขาก็ปิดหมู่บ้าน ปิดตำบล ล้มวัวล้มควายฉลองกัน เพราะเขาถือว่านี่คือสุดยอดที่สุดแล้ว ไอ้ชิตมันสอบนายร้อยติด มันคือความภาคภูมิใจของพวกเรา สิ่งนี้มันจุดประกายความเชื่อมั่นของพีว่าวิธีเดียวที่จะหนีจากความยากจน ไม่ใช่การหวังพึ่งโชค หวังพึ่งดวง แต่พีต้องสู้ด้วยตัวเอง

มึงเชื่อเหมือนพีซิดมั๊ยว่าคนที่ประสบความสำเร็จเนี่ย ส่วนมากจะเป็นคนที่มีปมหรือมีบาดแผลที่เจ็บปวดในชีวิต แล้วอย่างที่พีซิดพูดว่าพีมาเป็นทหารเพราะหนีความจน หนีสถานะชั้นแค้นที่ไม่มีทางออก พอเข้าโรงเรียนนายร้อยฯ พีชยัน อุดหนุน ตั้งใจเรียน ตั้งใจอ่านหนังสือยิ่งกว่าเดิม เพราะมันเคยผ่านการพิสูจน์มาแล้วครั้งหนึ่งว่ามันได้ผล แต่ชีวิตในโรงเรียนนายร้อยฯ มันไม่ได้สวยหรูแบบที่คนภายนอกคิด เรียนหนัก ฝึกหนัก มีลูกนั่งม้วนหน้าม้วนหลัง ซึ่งระหว่างฝึกไปพีก็ตั้งคำถามกับตัวเองว่านี่มันใช่สิ่งที่เราต้องการหรือ การเป็นทหารมันใช่ทางของเราหรือเปล่า เพราะพีเองก็มีความฝัน มีสิ่งที่อยาก رؤ้อยากเห็นอีกมาก

ตัวเที่ยวเดียว สู่อเมริกา

จนกระทั่งมีอยู่วันหนึ่ง อาจารย์ก็เข้ามาสอนตามปกติ แล้วท่านก็พูดขึ้นว่า “นักเรียนทุกคนตั้งใจเรียนกันหน่อยนะ พวกเธอรู้หรือเปล่าว่าพอขึ้นเหล่า จปร. เนี่ย มันจะมีทุนไปเรียนต่อเมืองนอกให้ปีละ 7 ทุน” โอ้มายกอด... พอพี่ได้ยินเท่านั้นแหละ มันเป็นโมเมนต์ในการปลดแอกทางความคิดเลยนะ พี่บอกกับตัวเองว่าถ้าเราตั้งใจเรียน เรียนให้เก่ง เราได้ไปเมืองนอกแน่ แล้วตอนนั้นตามปกติโรงเรียนเตรียมทหารฯ เนี่ย จะมีการสวดมนต์ตอนสามทุ่มครึ่ง แล้วพอสี่ทุ่มก็ปิดไฟนอน พี่ต้องแอบขนเอาหนังสือไปอ่านในห้องน้ำจนถึงเที่ยงคืนทุกคืน ซึ่งปกติถ้าโดนจับได้ว่าไม่เข้านอนตามเวลาปิดไฟ ก็เสี่ยงจะโดนครูฝึกหรือรุ่นพี่ “ซ่อม” จนร่างกายนุ่มไปทั้งตัว

ประเด็นคือคนเราเนี่ยจะทำอะไรก็ได้ทั้งนั้น แต่ปัญหาคือเราดันไม่ค่อยรู้ว่าเราต้องการอะไร ดังนั้นพอพี่ชัดเจนกับตัวเองว่าต้องการอะไร ทุกอย่างมันเป็นไปได้หมด ภาพมันชัดเจนมากกว่าพี่ต้องพาตัวเองไปเรียนต่อเมืองนอกให้ได้ พี่เตรียมตัวหนักมาก เพราะโอกาสมันเหมือนตัวเที่ยวเดียว มันคือ “One-way Ticket” ที่ตีตั๋วแล้วไม่มีการหวนกลับมาอีก และนี่คือสิ่งที่พี่ต้องทำให้ได้

พี่ย้อนนึกไปถึงตอนเรียนอยู่ ม.4 โรงเรียนพัทลุง ก่อนจะขึ้นไปสอบเข้าโรงเรียนนายร้อยฯ มีอาจารย์ท่านหนึ่งขอคุยลายมือให้ แล้วบอกว่าเด็กคนนี้มีดวงจะได้ไปเรียนต่อต่างประเทศ พี่ไม่ค่อยเชื่อเรื่องพวกนี้

2

พ่อแม่วัย
ก็ทำงานหนัก

มีคนเคยถามว่าทำไมคนเราต้องทำงานหนัก?
พีชิตเชื่อว่าคำตอบของแต่ละคนนั้นแตกต่างกันออกไป
แต่สำหรับพีชิตที่ทำงานหนักถือเป็นการเตรียมความพร้อม
ให้กับชีวิต เพราะกังวลว่าวันหนึ่งจะตื่นขึ้นมา
แล้วตอบตัวเองไม่ได้ว่าเราได้ทำสิ่งดีๆ อะไรทิ้งไว้บ้าง?
วันเวลานั้นผ่านไปเร็วมาก **“จงเตรียมพร้อม”**

คำถาม หนึ่งที่พีชิตสงสัยมาตั้งแต่ยังเด็กตอนอยู่ที่จังหวัดพัทลุง จนถึงวันที่ได้ไปเรียนต่อที่อเมริกา พีชิตสังเกตเห็นถึงปัญหาอย่างหนึ่งที่ครอบครัวเราไม่รวยไม่ใช่ว่าพ่อแม่เราไม่ขยันนะ ท่านทำงานกันอย่างหนักมาก คนไทยเราทำงานกันหนักมาก ยิ่งพีชิตอยู่ที่อเมริกา 11 ปี ยิ่งเห็นข้อเปรียบเทียบ เวลาไปเยี่ยมบ้านเพื่อนอเมริกันที่ โอไฮโอ ทำไมบ้านมันหลังใหญ่โต มันมีรถ 3 คัน ทั้งที่มันก็ได้ขยันอะไรมากมาย ทำไมถึงมีได้ขนาดนี้ นี่คือการถามที่อยู่ในหัวมาตลอดเวลา เพราะที่พีชิตเห็นเขาก็ไม่ได้ขยันเท่าเรา ความอดหรือความอดทนเราก็เหนือกว่า แต่มันเป็นเพราะอะไรคุณภาพชีวิตมันถึงดีกว่าเราแบบเทียบกันไม่ได้ แม่ภูตื่นตีสามไปกรีดยาง พ่อภูตื่นแต่เช้ามีรถไปเข้างานเจ็ดโมงเช้าทำงานภูพื้นโรงพยาบาล เสรีจ แล้วกลับมาทำนาต่ออีก คนไทยทุกคนทำงานกันอย่างหนักเลยแต่ไอ้พวกนั้นไม่เห็นมันทำให้ยอะไร แล้วทำไมมันอยู่กันอย่างอลังการงานสร้างขนาดนั้น

แม้ว่า Something's wrong มันต้องมีอะไรบางอย่างผิดปกติกับโลกใบนี้ อะไรที่มันสูบเอาเวลาเรา แรงงานเรา ดูดเอาน้ำพักน้ำแรง ดูดเอาผลผลิต (Productivity) ของเราไปจนหมด เราต้องทำงานเป็น

พอพีชิตเรียนจบกลับมาไทยปี ค.ศ. 2003 พีก็บอกกับน้องชาย และเพื่อน ๆ ที่สนิทกันว่าวันหนึ่งพีชิตจะดัมเบียร์ให้พวกมันกิน ทั้งที่ ตอนนั้นพีชิตยังไม่รู้วิธีทำด้วยซ้ำนะ แต่พีชิตคิดว่าถ้าเรื่องแบบนี้มันเป็นไปได้ ในที่สักที่หนึ่ง มันก็คงเป็นไปได้ในอีกที่หนึ่งสิ ตอนนั้นพีก็ไม่เห็นหม้อต้ม หรือถังเบียร์ด้วยซ้ำ ไม่รู้ว่าเพื่อนฝรั่งคนนั้นมันดัมเบียร์ยังไง รู้แค่ว่ามัน ทำกินเองในบ้านได้วะ ส่วนวิธีทำหรือฮาวทูดัมเบียร์จะเป็นยังไง พีชิต โนไอเดี่ยเลย คิดแค่ว่าถ้าฝรั่งมันทำได้ เราก็น่าจะทำได้

แล้วถึงพีจะพูดไว้ตอนปี ค.ศ. 2003 ว่าจะทำเบียร์ แต่จริงๆ แล้ว พีชิตกะว่าจะเริ่มทำเบียร์ตอนอายุสัก 55-60 ปี ซึ่งเหตุผลที่พีชิตอยาก ดัมเบียร์ตอนเกษียณเพราะ “กลัวเหงา” ดังนั้นถ้าพีชิตดัมเบียร์เนี่ย เพื่อนต้องแวะมาหา古巴บ่งละ รุ่นน้องต้องอยากมาเจอ古巴บ่งละ หรือถ้า พวกมันมีปาร์ตี้เนี่ยไม่ชวนพีชิตไม่ได้ พีชิตมีเบียร์นะมึง เพราะพีชิตเชื่อ ว่ามีอยู่สองเรื่องที่ทำให้ผู้ชายเซ็กซี่ได้ เรื่องแรกคือเล่นกีตาร์เป็น แต่ พีชิตเล่นไม่เป็น พีเลยคิดว่าเอาเรื่องดัมเบียร์นี้แหละ เพราะคนดัมเบียร์ กับคนเล่นกีตาร์ก็เหมือนกันอยู่อย่าง ไม่มีใครรังเกียจ มีปาร์ตี้ที่ไหนเขา เชิญไปทุกที ฉะนั้นถ้ามึงอยากเซ็กซี่มึงต้องดัมเบียร์ พีชิตบอกกับตัวเอง แบบนี้ นี่แหละคือเหตุผลเดียวที่พีอยากจะทำดัมเบียร์ ไม่มีเหตุผลอื่นเลย คิดเท่านี้จริงๆ

กระทั่งผ่านมาหลายปีมีวันหนึ่งพีชิตนั่งเสิร์ชข้อมูลในอินเทอร์เน็ต แล้วไปเจอร้านค้าออนไลน์ในเว็บไซต์แอมะซอน มันมีเป็นชุดดัมเบียร์ กินเองที่บ้านขายแล้ว มันทำได้เลยนี่หว่า ไม่ต้องรอตอนเกษียณแล้ว แค่คลิกปั๊บ อีกสองสัปดาห์ชุดดัมเบียร์ก็ออกจากอเมริกามาส่งถึง บ้านพีที่ปากเกร็ด ตัวชุดดัมเบียร์ที่สั่งมาราคาพันกว่าบาท แต่ค่าขนส่ง ปาเข้าไป 3-4 พัน ก็เอาเรื่องอยู่ แล้วจริงๆ องค์ประกอบของเบียร์มันก็มี

แค่ 4 อย่างคือ “มอลต์ ฮอปส์ ยีสต์ และน้ำ” แค่นี้ก็ทำเบียร์ได้แล้ว พวกเรานึกออกกันไหมว่าไอ้ชุดต้มเบียร์ที่พีชิตสั่งซื้อมานั้นเป็น ชุดสำเร็จรูป ซึ่งบ้านเราปลูกฮอปส์ไม่ได้ มอลต์ก็ไม่ค่อยเห็นใครปลูก พี่ก็ไม่รู้ว่าฮอปส์หน้าตาเป็นยังไง มอลต์มันหน้าตาเป็นแบบไหนวะ เพราะเขาผสมมาให้เรียบร้อยแล้ว เรามีหน้าที่แค่เอามาละลายน้ำ เเทลงถังหมัก ทิ้งไว้ 7-14 วันก็กลายเป็นเบียร์ แล้วสไตรล์ผู้ชายแบบเรา แบบเป็นวิศวกรอะไรอย่างเงี้ย แม้จะไม่อ่านคู่มือถูกไหม คิดเอาว่าคงง่ายๆ มีส่วนผสมไม่กี่อย่างแค่นี้เอง ไม่เห็นยาก

ผลคือ 2 ถังแรกแตกไม่ได้...

ทุกหลักการและทฤษฎี อย่าไปเชื่อแม่ง

ตอนนั้นคือปี ค.ศ. 2011 เรียกว่าพีชิตต้มเบียร์ไม่เป็นเบียร์ พอ มันเพลไป 2 ถังพี่ก็พับโปรเจกต์นี้แบบลืมนึกไปเลย จนวันหนึ่งไปเที่ยว เขาใหญ่กับเพื่อน ไปนอนกางเต็นท์ดูดาวกันนี่แหละ จู่ๆ มันก็พูดขึ้นมา ว่า “ไหนมึงว่าจะต้มเบียร์ให้พวกกูกิน พวกกูรอมาจะสิบปีแล้วเนี่ย” โมเมนต์นั้นมันเหมือนเสียงสวรรค์ พวกมึงนึกออกไหม มันเหมือนเสียง กระซิบเตือนพี่ชิตว่าเออ...หรือมึงจะต้องทำสิ่งนี้ให้สำเร็จจะ

แล้วชุดต้มเบียร์ที่พีชิตสั่งมาปีก่อนมันมี 3 ชุดไง แปลว่ายังเหลือชุด สุดท้ายอยู่ พอกลับจากทริปนั้นพีชิตก็เอากระป๋องชุดต้มเบียร์ถึงสุดท้าย

แล้วผู้ปกครองพวกเราก็ดันทำตัวเป็นพ่อเป็นแม่ที่ปกป้องเรามากเกินไป แล้วผลลัพธ์ก็อย่างที่เห็น แม้ส่วนใหญ่มันก็เกิดจากความตั้งใจดี แต่ผลลัพธ์มันแย่มาก บางทีทำไมเราไม่ปล่อยให้คนลองผิดลองถูกกันไปตามธรรมชาติบ้าง อย่าไปควบคุมมากเกินไป พวกมันจินตนาการตอนเด็กๆ แม่เตือนว่าไฟมันร้อนนะ เราเชื่อไหมละ แม่ไม่มีใครเชื่อทั้งนั้น แต่พอโดนไฟพวกเข้าจริง เฮ้ย! มันเจ็บเว้ย

ทุกอย่างในปัจจุบัน พี่รู้สึกว่าการที่พวก Mindset หรือความคิดของพวกเรานั้นอ่อนแอเนี่ยเป็นเพราะเรารู้สึกว่ามีคนมากคอยปกป้องเราตลอดเวลา ซึ่งมันไม่ควรจะเป็นแบบนี้ไง ทำไมไม่ให้ลองผิดลองถูก ได้เจอความเจ็บปวด จะได้เรียนรู้ เพราะนี่มันคือกระบวนการของการเรียนรู้ คนเราต้องผ่านความเจ็บปวดก่อน

ถ้าอยากให้ประเทศเปลี่ยน เราทำแบบที่พระพุทธเจ้าสอน ทำให้ดู อยู่ให้เห็น ไม่เชื่อก็ไม่เป็นไร แต่ถ้าคนที่เชื่อ เขาก็จะได้รับมันไป แต่ยิ่งงมงายมันก็จะเกิดการเรียนรู้อยู่วันยันค่ำ พี่ซิดก็เลยเชื่อในโมเดลของการเปลี่ยนแปลงแบบนี้ แล้วก็ใช้ชีวิตแบบคนธรรมดาคนหนึ่งได้ ไม่ต้องมาคิดว่าเพราะตัวฉันมีวิสัยทัศน์ที่ยิ่งใหญ่ ฉะนั้นฉันก็ต้องมีอำนาจเพื่อการเปลี่ยนแปลง พวกมันดูสิทุกประเทศที่มีการวิ่งเข้าหาอำนาจรัฐเพื่อการเปลี่ยนแปลง มันประสบความสำเร็จไหม แม่ก็ไม่รู้

แล้วนี่พี่ซิดก็อายุเกิน 50 ปีแล้ว พี่ก็บอกกับทุกคนว่าพี่จะอยู่อีก 15 รอบดวงอาทิตย์ ฉะนั้นพี่ซิดต้องการจะมีความหวังทุกวัน และทุกวันนี้พี่มีความสุขมากทุกวันกับสิ่งที่ทำ เพราะพี่ซิดมีความฝันและความหวังตลอด 50 กว่าปีที่พี่ซิดรออะไรบางอย่างที่จะเปลี่ยนแปลงหรือใครสักคนที่จะเปลี่ยนแปลงสิ่งต่างๆ ได้ อันนั้นนะหมดหวังไปแล้วละ

มันไม่มีอีกแล้ว พี่ไม่เสียเวลาหวังแบบนั้นอีกแล้ว ตอนที่พี่ชิตอยากให้ทุกคนได้ตระหนักถึงอำนาจและพลังของตัวเอง พี่ก็จะสอนด้วยการทำให้ดู อยู่ให้เห็น ด้วยโมเดลต้มเปียร์ของพี่ โดยตัวเปียร์มันเป็นแค่ “วัตถุ” หนึ่งเฉยๆ เพราะจริงๆ แล้วถามว่ามันยังมีอีกหลายเรื่องมาก ๆ ในสังคมเราที่มันยังถูกผูกขาดอยู่อีกนอกจากเปียร์

สิ่งที่พี่ชิตสนใจจริงๆ คือวิธีบรรลุปเป้าหมาย ซึ่งพี่บันทึกทุก ๆ กระบวนการไว้เสมอกว่าจะมาถึงวันนี้ เพราะนับตั้งแต่การเริ่มต้นจาก Ground Zero จากที่เราไม่เคยมีทางเลือกเลย ทั้งประเทศ 70 ล้านคน แดกเปียร์กันอยู่สองสามยี่ห้อ แต่ปัจจุบันนี้เรามีเป็น 50-100 ทางเลือก แค่นี้ก็คิดว่าเป็นสัญญาณบวกแล้ว แต่ต้องให้ทุกคนมีเสรี ไม่ต้องมาขึ้นอยู่กับพี่ ร้านชิตเปียร์ไม่ใช่แฟรนไชส์ แต่มันคือการมอบอำนาจและให้พลังกับทุกคน โดยใช้เปียร์เป็นตัวพิสูจน์ให้ดู ซึ่งระดับประเทศก็สามารถจะใช้โมเดลนี้ได้นะ แค่นี้ประชาชนมีเสรี แม่่งแค่นี้เอง เผลออ้อ คนตรงกลางก็ไม่ต้องมานั่งป้อนข้าวป้อนน้ำประชาชนอีกแล้ว

แต่ที่พี่พูดทั้งหมดนี้มันก็ยากสำหรับผู้มีอำนาจ เพราะคนพวกนี้ไม่พร้อมทาง Mindset คือมันยากมาก แต่หลายปีที่ผ่านมาพี่ชิตได้สอนนักเรียนนายร้อยมาเป็น 20 รุ่น พี่เชื่อว่ามันก็ต้องรู้เรื่องกันบ้าง คืออยากให้เด็กรุ่นใหม่ได้คิดว่ามันจะฟังจากปากพี่ชิตเองหรือมันจะไปฟังจากปากคนอื่น เพราะพี่ชิตคือรุ่นพี่ คืออาจารย์ ที่ได้ใช้ชีวิตอยู่ข้างนอกรั้วสถาบันการศึกษาในทุก ๆ มิติมาแล้ว พี่ชิตทำมาแล้วเพื่อพิสูจน์ว่าโลกมันกำลังจะไปโนทิศทางไหน

5

กก
แห่งอำนาจ

เงินที่ไม่มีใครควบคุมได้ คือยาฆ่าพยาธิ
ของระบบทุนนิยมสามัญ
ลดอำนาจชนชั้นทางการเมืองการปกครอง
คืนอำนาจกลับสู่ชนชั้นแรงงาน
และบรรเจิดความคิดสร้างสรรค์
แต่ปัญหาคือพวกมันยังตาบอดและมืดมัว

อำนาจ ที่พีซีตั๋ย้าตลอดว่ามันเหี้ย พีซีมักจะยกตัวอย่างชนเผ่าอินเดียนแดงหรือที่เรียกกันว่าอะแพชี (Apache) มาให้พวกเราฟังอยู่เสมอ คือเมื่อก่อนเนี่ยพวกนี้เป็นชนเผ่าหนึ่งที่อาศัยอยู่ทางตะวันตกเฉียงใต้ของอเมริกา อยู่กันแถวๆ รัฐแอริโซนา กับนิวเม็กซิโก ที่พีซีตพุดถึงชนเผ่าอินเดียนแดงก็เพราะพวกเขาเป็นชนเผ่าที่สามารถยืนหยัดสู้รบกับทหารสเปนที่บุกรุกเข้าไปยึดครองดินแดนแถบนั้นได้เป็นเวลายาวนาน ปีตลอดช่วงศตวรรษที่ 17-19 ทั้งๆ ที่เสียเปรียบทั้งจำนวนคนและความทันสมัยของอาวุธยุทโธปกรณ์ จุดแข็งของอะแพชีก็คือการอยู่กันแบบพึ่งพาตัวเอง แม่เป็นสังคมแบบ Decentralized ไม่รวมศูนย์อำนาจ ไม่มีหัวหน้า ไม่มีคนบัญชาการ ไม่มีศูนย์กลางของการปกครอง เป็นชนเผ่าที่ดำรงความหลากหลายทั้งภาษาและวัฒนธรรมมายาวนาน

แต่ในที่สุดอะแพชีก็ถูกพวกมันสมองระดับ Mastermind ของกองทัพสเปนทำลายลง ด้วยวิธีการเลือกปฏิบัติต่อสมาชิกในชนเผ่า โดยให้พวกทหารสเปนกลุ่มเล็กๆ เนี่ยพอมันยึดครองพื้นที่บางส่วนของชนเผ่าไปได้ มันก็แต่งตั้งผู้บังคับบัญชาของเผ่าขึ้นมา มันเอาอำนาจ

มีธนาคารกลางมาควบคุมเงิน อ้าว ไอ้เหี้ย! มึงอุตส่าห์เข้าใจปัญหา
ทั้งหมดแล้ว แต่เสือกนำเสนอโซลูชันผิดซะงั้น

อำนาจการควบคุมเงิน

ในหนังสือ *The Road To Serfdom* ของฟรีดริช ฮาเย็กเขียนไว้
ว่าประเทศที่เสี่ยงต่อการเดินทางไปสู่เส้นทางแห่งสังคมนิยมมากที่สุด
ก็คือประเทศที่ใช้ระบอบประชาธิปไตย เพราะในที่สุดแล้วมันจะนำมาสู่
การรวบอำนาจเข้าสู่ศูนย์กลาง ทำให้รัฐบาลมีอำนาจมากขึ้น นำมาสู่
การควบคุมความประพฤติของประชาชนในชื่อและคราบของความมี
อิสระเสรีแบบปลอมๆ

พีชิตไม่ได้สนับสนุนแนวคิดเผด็จการนะ อย่าเพิ่งเข้าใจผิด แต่
พีชิตแค่จะมาเตือนว่าประชาธิปไตยมันไม่ได้อิสระนะ มันไม่ได้ Freedom
แบบที่พวกเราคิดนะ เพราะในที่สุดอำนาจมันจะถูกรวบเข้าไปที่รัฐบาล
มากขึ้นเรื่อยๆ แล้วรัฐบาลก็สามารถชักจูงและครอบงำประชาชนได้
พวกนักการเมืองก็จะทำการปั่นคะแนนเสียง นักการเมืองจะซื้อสิทธิ์
ขายเสียง ย้ายข้างย้ายพรรคเพื่อรับเงินก้อนโต หรืออาจจะโน้มน้าว
ประชาชนด้วยแรงกดดันทางสังคม มันจะทำให้กระทั่งควบคุมสื่อ ทีนี้
เมื่อรัฐบาลมีอำนาจล้นเหลือและอำนาจถูกหลอมรวมไว้ที่ศูนย์กลาง
แบบเบ็ดเสร็จแล้ว รัฐบาลก็จะใช้อำนาจเพื่อกบโกยผลประโยชน์ให้
ตัวเองและพวกพ้องที่กระจายอยู่ตามกลุ่มทุนผูกขาดไม่กี่กลุ่ม และอำนาจ
ยิ่งใหญ่ที่เหี้ยที่สุดที่รัฐบาลมีคืออำนาจในการควบคุมเงิน มันบังคับให้

พวกมันทุกคนต้องใช้สกุลเงินที่รัฐบาลต้องการ และแม้ยังใช้อำนาจในการควบคุมเงินแทรกแซงเศรษฐกิจจนทุกอย่างผิดปกติไปหมด

ตั้งแต่ฟิซิดเกิดมา 50 กว่าปีแล้วเนี่ย ฟิซิดได้ยินแต่คนบ่นว่าเศรษฐกิจแย่ทุกปี มันแย่งเพราะตลาดแม่งพังแม่งเพี้ยนไปหมดแล้วไง ทุกวันนี้ประเทศของเรามีการแทรกแซงเศรษฐกิจเยอะมาก รัฐแทรกแซงราคาสิ่งของแทบจะทุกอย่าง จนกลไกตลาดเสรีไม่สามารถทำงานได้ ราคาสินค้าและบริการไม่สามารถเป็นตัวชี้วัดอะไรให้กับผู้ผลิตได้อีกต่อไปแล้ว เพราะทุกอย่างมันตั้งอยู่บนตลาดที่แม่งเพก แม่งปลอม แม่งไม่ตรงกับความต้องการจริงตามหลักของ Demand & Supply

ที่ฟิซิดว่ามันผิดปกติที่สุดคือรัฐบาลของประเทศที่บอกว่าตัวเองเป็นประชาธิปไตย มันดันแทรกแซงตลาดมากเสียจนประเทศอย่างจีนกับสหภาพโซเวียตต้องอายุไปเลย รัฐบาลประชาธิปไตยมีการแทรกแซงค่าแรงขั้นต่ำที่ทำให้บริษัทที่ลงทุนด้านการผลิตต้องย้ายฐานการผลิตออกไปหมด เพราะต้นทุนค่าใช้จ่ายมันเพิ่มขึ้น ทีนี้ราคาสินค้าอุปโภคบริโภคก็ต้องขึ้นราคา อย่าลืมนะว่าค่าแรงคือต้นทุนของการผลิตประเภทหนึ่ง การกำหนดค่าแรงขั้นต่ำจะทำให้ธุรกิจ SMEs ได้รับผลกระทบเป็นกลุ่มแรกๆ แถมมันจะเร่งให้บริษัทใหญ่ไถกินบริษัทเล็กจนหมดตลาด ปีบเจ้าของธุรกิจ SMEs ให้ต้องลดการจ้างงานลงเหลือๆ เจ้าของกิจการแม่งต้องลงมาทำงานเองด้วย มีงวามัน Something's wrong มั้ยล่ะ

แล้วในท้ายที่สุด ค่าแรงขั้นต่ำมันคือนโยบายที่ส่งเสริมการผูกขาด มันจะมีแต่บริษัทที่สายป่านยาว กระเป๋าลึก และเงินทุนหนาเท่านั้นที่จะอยู่รอดได้ เหลือๆ แทบไม่ได้กระทบอะไรเลยด้วยซ้ำ เพราะพวกเหี้ย

จะอยู่ที่ 1,600 - 2,500 ดอลลาร์/เดือน หรือประมาณ 56,000 - 87,000 บาท/เดือน ซึ่งรายได้ขั้นต่ำของที่นี่คือ 16 ดอลลาร์/ชั่วโมง ซึ่งจะเท่ากับ 2,560 ดอลลาร์/เดือน หรือเงินเดือนประมาณ 90,000 บาท แต่ยังไม่รวมค่าเดินทาง ค่ากิน ค่าใช้จ่ายอื่นๆ อีกนะ ทางออกที่หลายๆ คนต้องทำก็คือการไปแชร์ห้องเช่าอยู่กับคนที่ไม่รู้จัก ใช้ห้องนอนร่วมกัน ใช้ห้องน้ำร่วมกัน หรือบางคนอาจจะขอเช่าห้องรับแขกเพื่ออยู่อาศัยในบ้านของคนอื่นก็มีให้เห็นมากมาย นี่มันชีวิตที่สังคมมนุษย์เราควรจะเป็นเหวอะ พวกมึงว่า

คนไร้บ้านที่นี้จะอาศัยอยู่ในที่พัก Shelter ที่รัฐบาลจัดไว้ให้ในบางสถานที่ที่อาจจะเรียกว่า Tent City (เมืองเต็นท์) แต่ที่สำคัญคือมันก็ยังมีความไม่เพียงพอสำหรับคนไร้บ้านทั้งหมด แอมสติดยังบอกไว้ด้วยว่ามีคนไร้บ้านที่เป็นเด็กอายุต่ำกว่า 18 ปีมากถึง 9% มีคนไร้บ้านที่เป็นผู้หญิง 32% และในจำนวนของคนไร้บ้านที่เป็นผู้หญิงจะมี 16% ที่เป็นแม่เลี้ยงเดี่ยว พี่ชิตคิดว่าพวกเราคงไม่อยากจะเชื่อสายตาแน่ๆ ว่าในจำนวน 6% ของคนไร้บ้านทั้งหมดล้วนเป็นทหารผ่านศึกที่รับใช้ชาติมาอย่างกล้าหาญ รัฐบาลของแคลิฟอร์เนียต้องใช้งบประมาณมากถึงปีละ 40,000 ล้านบาทในการไล่แก้ปัญหานี้ แต่ปัญหามันมีแต่จะหนักขึ้นเรื่อยๆ ไม่หยุด เพราะเงินเฟ้อที่พุ่งทะยานสูงขึ้นสวนทางกับรายได้ที่ต่ำลง ค่าครองชีพที่เพิ่มมากขึ้นทุกปีจะเป็นตัวดึงความมั่งคั่งของประชาชนออกจากกระเป๋าผ่านรายจ่ายในชีวิตประจำวัน เช่น ค่าเช่าบ้าน ค่ารถ ค่าน้ำมัน ค่าอาหาร ค่าประกันต่างๆ ซึ่งอันนี้เราบางคนอาจจะไม่รู้ว่ารัฐบาลที่นั่นเขาบังคับให้ทำประกันทุกคนด้วยนะ และนี่ยังไม่พูดถึงค่าใช้จ่ายเรื่องภาษีที่หนักหนากว่าบ้านเรามาก

พวกเราคิดว่าในอเมริกาแย่แล้วใช้มั้ย พี่ชิตอยากจะบอกว่าในประเทศที่มีสภาพลักษณะดูสวยงามอย่างญี่ปุ่น ทุกวันนี้ก็กำลังเจอฝืนร้ายไม่ต่างกัน ประเทศญี่ปุ่นได้ก้าวเข้าสู่สังคมสูงวัยเต็มตัวมายาวนานแล้ว คนหนุ่มสาวต้องเดินทางเข้าไปทำงานในเมือง มันเลยเกิดปัญหามหาชนบ้านร้างในชนบทจำนวนมาก ปัญหาบ้านร้างล้นเมืองของญี่ปุ่นเกิดมาจากอัตราการลดลงของประชากรอย่างต่อเนื่อง ปัจจุบันบ้านร้างในญี่ปุ่นมีมากกว่า 8 ล้านหลัง ที่นี้เป็นเป็นตัวเลขก็ประมาณ 14% ของจำนวนบ้านทั้งหมดในประเทศ นี่มันไม่น้อยเลยนะ แล้วซ้ำร้ายกว่านั้นคือตัวเลขนี้ยังจะเพิ่มขึ้นไปแตะ 30% ภายในปี ค.ศ. 2033 อีกด้วย

พี่เชื่อว่าหลายคนอาจจะตั้งคำถามว่าทำไมคนญี่ปุ่นที่เข้าไปทำงานในเมืองแล้วพอพ่อแม่ตายหมด ทำไมถึงไม่ขายบ้านทิ้งล่ะ คำตอบก็คือบ้านในชนบทมันไม่ได้ขายง่ายๆ นะสิ มันไม่มีคนซื้อ คนญี่ปุ่นจำนวนไม่น้อยก็เลยหลีกเลี่ยงที่จะรับมรดกเป็นบ้าน เพราะคนที่ป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์บ้านเหล่านี้จะต้องเสียภาษีในอัตราที่สูงลิ่ว ไหนจะค่าประกัน ค่าบำรุงรักษา ภาษีมรดก ภาษีที่ดินอีก เอาแค่ค่าครองชีพปกติเนี่ยเงินเดือนรายได้ก็แทบจะไม่พอแตกแล้ว แล้วสิ่งที่รัฐบาลญี่ปุ่นทำเพื่อแก้ปัญหานี้คือการพยายามเก็บภาษีเพิ่มจากคนที่ป็นเจ้าของบ้านร้าง โดยอ้างว่าจะเป็นการบีบบังคับให้เอาบ้านร้างไปทำประโยชน์ไ้อ้บ้า มึงคิดว่ามันจะแก้ปัญหามั้ย พี่ชิตมองว่าแม่งยังทำแบบนี้นี่ยังมีแต่จะทำให้คนปล่อยบ้านให้มันทิ้งร้างเต็มประเทศมากขึ้นกว่าเดิมอีก

ดูประเทศยักษ์ใหญ่ไปแล้ว พี่ชิตอยากให้เราหันกลับมาดูประเทศไทยของเราบ้าง ตอนนี้เรามีบ้านร้างประมาณ 1.3 ล้านหลัง คิดเป็น 4.7% ของหลังคาเรือนทั้งหมด หรือให้พี่ชิตเปรียบเทียบง่ายๆ ก็คือในทุกๆ บ้าน 21 หลัง จะมีบ้านร้าง 1 หลัง แล้วปี ค.ศ. 2023

ทุกคนอยากจะมาเป็นข้าราชการ ทุกคนอยากจะมาทำงานให้จักรพรรดิ
ทุกคนอยากเป็นเจ้าของคนนายคน พวกเราว่าคำพูดนี้แรงกันๆ หุ้ม?

แล้วพวกเรายังจำได้มั้ยที่พีชิตบอกว่าอาณาจักรโรมันได้
ทำการลดความบริสุทธิ์ในเหรียญทองลง จากเดิมที่มีทองคำอยู่ 98% ก็
เหลืออยู่เพียง 50% ภายในระยะเวลาแค่ 200 ปี ที่มันเหี้ยกว่านั้นคือ
พอเวลาผ่านไปเพียงอีก 100 กว่าปีให้หลัง เหรียญทองของอาณาจักร
โรมันมีความบริสุทธิ์ของทองคำเหลืออยู่เพียง 5% เท่านั้น เรียกได้ว่า
เหรียญต่างๆ ของอาณาจักรโรมันนั้นแทบไม่หลงเหลือความเป็นโลหะ
มีค่าเหลืออะไรเลย มีแต่ส่วนผสมของโลหะราคาถูก มีแต่ขยะในนั้น

พอเงินมันเฟ้อและเสื่อมค่ารุนแรงขนาดนี้ พวกเราก็คงเดาได้ไม่ยาก
ว่าจะเกิดอะไรขึ้น เพราะหลังจากนั้นอีกไม่นาน ภายในอาณาจักรโรมัน
ก็เกิดวิกฤติที่สุดท้ายจะนำมาสู่การล่มสลายของกรุงโรม อาณาจักรโรมัน
ค่อยๆ อ่อนแอลงอย่างมาก เกิดภาวะข้าวยากหามาแพง ราคาข้าวของ
ทุกสิ่งทุกอย่างเฟ้อไม่เหลือขึ้นดี เพราะการผลิตเงินของโรงกษาปณ์มัน
ไปทำให้ข้าวของแพงขึ้น องค์จักรพรรดิสั่งให้สร้างเงินที่ไม่ได้มี
Productivity อะไรมารองรับ มันไม่มีผลผลิตทางเศรษฐกิจอยู่เบื้องหลัง
มันเป็นการผลิตเงินที่ไม่ได้เกิดจากการสร้าง Value หรือคุณค่าใดๆ ให้
กับสังคม มันไม่ได้มาจากการแลกเปลี่ยนซื้อขาย เงินพวกนี้มันไม่มี
สัจจะ มันจอมปลอม และนี่เป็นจุดเริ่มต้นของความบรลัย การปกครอง
เสื่อมถอย ประชาชนหมดศรัทธาในอาณาจักร ประชาชนหมดศรัทธา
ในระบบเศรษฐกิจ การซื้อขายเริ่มติดขัด ผู้คนเริ่มอพยพย้ายออกไปอยู่
ต่างถิ่นต่างแดนเพื่อค้นหาโอกาสใหม่ๆ มีเด็กเกิดใหม่น้อยลง แล้ว
คนรุ่นถัดๆ มาก็ไม่สนใจในอาณาจักรอีกต่อไป เพราะมันไม่มีอนาคต
เหลืออะไรให้ฝากความหวัง เหตุการณ์หลังจากนั้นก็ดำเนินไปเรื่อยๆ
จนถึงคราวกรุงโรมล่มสลายไม่เหลือเค้าความยิ่งใหญ่ในอดีตอีกเลย

บทเรียนหลังกรุงโรม ล่มสลาย

พวกเราคิดว่ามนุษย์มันเรียนรู้อะไรได้มัย พี่ชิตก็ไม่ได้คิดว่าพวก มีอำนาจมันจะคิดอะไรกันได้ โดยหลังจากที่กรุงโรมล่มสลายลง อาณาจักรโรมันก็ได้ก้าวเข้าไปสู่ยุคศิวิลไอซ์ใหม่ นั่นก็คือยุคของจักรพรรดิ คอนสแตนตินมหาราชที่ได้ย้ายออกจากกรุงโรมไปตั้งเมืองหลวงใหม่ ชื่อเมืองคอนสแตนติโนเปิล เมื่อตั้งเมืองหลวงใหม่แบบสดๆ ร้อนๆ มัน ก็มีการตราเหรียญทองคำขึ้นมาใหม่ เลิกใช้แล้วไอ้เหรียญขยะของโรมัน มันมีการสร้างระบบพื้นฐานให้กับเมือง สร้างระบบเศรษฐกิจให้กับเมือง จนยิ่งใหญ่กลายเป็นจักรวรรดิใหม่ที่ชื่อไบแซนไทน์ (Byzantine) หรือ ที่ชาวโรมันบางส่วนในตอนนั้นยังเรียกว่าจักรวรรดิโรมันตะวันออก อาณาจักรใหม่นี้เติบโตและอยู่กันอย่างรุ่งเรืองต่อมาได้อีกหลายร้อยปี แต่สุดท้ายประวัติศาสตร์ก็ซ้ำรอย เพราะทายาทรุ่นลูกๆ หลานๆ ของ จักรพรรดิคอนสแตนตินมหาราชเริ่มมีการผลิตเหรียญขึ้นมาใหม่ด้วย ทำการลดปริมาณทองคำในเหรียญลง เห็นมัยว่าอำนาจการผลิตเงิน มันหอมหวาน ใครจะอดใจไหว แล้วมันก็วนลูปเกิดเป็นวงจรอุปาทว้ เหมือนที่เคยเกิดในกรุงโรม สุดท้ายเมืองคอนสแตนติโนเปิลก็ ล่มสลายลงในยุคของจักรพรรดิคอนสแตนตินที่ 11 หลังจากโดน กองทัพออตโตมันบุกยึดเมืองได้สำเร็จในช่วงศตวรรษที่ 15

ในระหว่างที่ไบแซนไทน์อ่อนแอลงเรื่อยๆ มันก็มีเมืองฟลอเรนซ์ที่ อยู่ทางฝั่งประเทศอิตาลีที่นับได้ว่าเป็นอาณาจักรที่เจริญรุ่งเรืองสุดขีด มีการค้าขายขยายตัวเป็นวงกว้าง มีระบบเศรษฐกิจที่ยิ่งใหญ่่อลังการ

พิมพ์เงินเพิ่มได้โดยไม่ต้องสนใจเลยว่าจะมีทองคำบ่อนเข้าโรงกษาปณ์
อีกหรือเปล่า มันเป็นการผลิตเงิน Easy Money ขึ้นมาจากอากาศธาตุ
อย่างแท้จริง นี่คือพายุลูกมหึมาที่กำลังก่อตัวขึ้นในระบบเศรษฐกิจของ
เราในปัจจุบัน เพราะฉะนั้นการที่พวกเราจะเข้าใจ Hard Money หรือ
เงินที่ดีได้ ก็จำเป็นจะต้องเข้าใจก่อนว่าปัญหาที่เงินที่ดีจะแก้คืออะไร
และมันจะมีผลโยงกับมวลมนุษยชาติ

พีชิตสามารถเฉลยให้พวกเราตรงนี้ได้เลยว่าปัญหาที่เงินแบบ
Hard Money ที่มันไร้ตัวกลางกำลังแก้ไขอยู่ ก็คือปัญหาที่เกิดจากเงิน
รัฐบาลที่พวกแม่งบังคับให้เราใช้นี้แหละ แล้วอย่างที่พีชิตบอกไปแล้วว่า
ปัญหามันไม่ได้เพิ่งจะเกิดในยุคนี้ มันเป็นวงจรอุบาทว์ที่ผู้มีอำนาจ
ตรงกลางมันก่อมาตลอด ไม่ว่าจะเป็นเมืองลิเดีย อาณาจักรโรมัน ออตโตมัน
บาบิโลน คอนสแตนติโนเปิล เมืองฟลอเรนซ์ หรือไม่ว่าจะที่ไหนก็ตาม
ในโลกนี้ ถ้าผู้มีอำนาจลุกขึ้นมาควบคุมระบบเงินของตัวเองแล้ว
ทุกอย่างมันก็จะลู่เข้าไปสู่การล่มสลายของมวลมนุษยชาติในท้ายที่สุด
นี่คือสัจจะ นี่คือธรรมชาติ มันคือธรรมชาติที่ต้องชัดใช้

รัฐบาลทำสงคราม กับประชาชน

ถ้าให้พีชิตพูดถึงโลกในปัจจุบันหลังจากจบยุคสงครามโลก
ครั้งที่หนึ่ง พีชิตคิดว่ามันเป็นสงครามระหว่างประชาชนกับรัฐบาล

สาเหตุมันเกิดมาจากการที่รัฐบาลต้องการที่จะทำสงคราม แต่ว่าการจะทำสงครามได้นั้นมันต้องใช้เงินเยอะมาก ต้องมีการเก็บภาษีเพิ่ม มันต้องขอเงินจากประชาชน มันต้องออกพันธบัตร ซึ่งมันยากห่วยๆ เลย เพราะการขอเงินประชาชนไปทำสงครามเนี่ย ประชาชนไม่ค่อยเห็นด้วย ประชาชนไม่ค่อยยอม ใครมันจะอยากส่งลูกตัวเองไปเสี่ยงตายในสนามรบล่ะ ถูกมั้ย? รัฐบาลจึงหาทางออกใหม่ด้วยการหาวิธียึดเงินประชาชนทางอ้อม ซึ่งมันเคยเกิดขึ้นมาแล้วหนึ่งวิธี นั่นก็คือปกติแล้วในยุคมาตรฐานทองคำเนี่ย เงินที่ประชาชนใช้จ่ายในระบบเศรษฐกิจมันเป็นตัวแลกทองคำ หมายความว่าธนบัตรที่ประชาชนถือมันสามารถนำไปใช้จ่ายซื้อสินค้าจากร้านค้าก็ได้ หรือจะนำไปแลกคืนเป็นทองคำจากธนาคารก็ได้ กลไกนี้ทำให้รัฐบาลออกอุบายหลอกประชาชนว่า ถ้าประเทศเราไปรบแล้วชนะ พวกเราจะร่ำรวยมั่งคั่ง เราจะมีทองคำเพิ่มเข้ามาในคลังอีกมหาศาล แต่ระหว่างการทำสงคราม รัฐบาลขออนุญาตยกเลิกการเอาตัวมาแลกคืนทองคำ “ชั่วคราว” ได้มั้ย แค่ว่าชั่วคราวเองอย่าคิดมาก รัฐจำเป็นต้องทำเพื่อรักษาเสถียรภาพของรัฐบาลและของประเทศ การเก็บทองคำเอาไว้ในคลังของรัฐบาลมันดีแล้ว มันปลอดภัยกว่าที่ประชาชนจะถือครองไว้เองนะ

พอมันหลอกคนทั้งประเทศได้สำเร็จ คนเริ่มชินกับการใช้เงินกระดาษ ไม่มีใครสนใจจะเอากระดาษมาแลกเปลี่ยนทองคำอีกแล้ว สิ่งที่เกิดขึ้นตามมาก็คือสุดท้ายแล้วรัฐบาลก็ทำให้ประชาชนทุกคนไม่สามารถเอาธนบัตรมาแลกเปลี่ยนคืนเป็นทองคำได้อีกแล้ว เข้าทางมันเลยใช่มั้ยทีนั เพราะรัฐบาลก็สามารถพิมพ์ธนบัตรเพิ่มขึ้นมาเท่าไรก็ได้ โดยที่ประชาชนไม่รู้ตัวว่าไอ้กระดาษที่พิมพ์ตราว่าเป็นตัวแลกทองคำเนี่ย มันถูกพิมพ์ออกมาเยอะเกินปริมาณทองคำที่ทั้งประเทศมีไปไม่รู้ตั้งกี่เท่าแล้ว พวกเราเริ่มเห็นแพตเทิร์นคุ้นๆ กำลังเกิดขึ้นอีกแล้วใช่มั้ย?

ปัญหาก็คือหลังสงครามจบลง มันไม่ได้มีทองคำไหลเข้ามาในประเทศอย่างที่ทุกคนคิด รัฐบาลอังกฤษเลยมีการออกหมายเรียกให้ประชาชนทุกคนที่มีทองคำอยู่ในครอบครอง ให้รีบเอาไปฝากเข้าคลังของรัฐบาลโดยด่วน แล้วมีคำสั่งให้ประชาชนต้องใช้เงินกระดาษของรัฐบาลแทน เรื่องแบบนี้ถือว่าแต่เกิดขึ้นในประเทศอังกฤษเลย ขนาดประเทศเสรีอย่างอเมริกาเองก็ทำไม่ต่างกันในปี ค.ศ. 1933 กับคำสั่ง Executive Order 6102 หรือคำสั่งยึดทองคำจากประชาชนทั้งประเทศ ที่ลงนามโดยประธานาธิบดีแฟรงกลิน ดี. โรสเวลต์ (Franklin D. Roosevelt) ซึ่งเดี๋ยวพีชิตจะพูดถึงต่อจากเหตุการณ์ในอังกฤษและทวีปยุโรป

ทีนี้พอมันไม่ได้มีทองคำและความมั่งคั่งไหลเข้าประเทศอย่างที่คุณคิดเอาไว้ บวกกับระหว่างช่วงสงครามที่รัฐบาลเร่งพิมพ์ธนบัตรที่ไม่ได้มีทองคำค้ำมูลค่าออกมาจำนวนมาก ทำให้ตอนนี้รัฐบาลไม่สามารถกลับไปอ้างอิงธนบัตรหรือตัวแลกทองคำกับราคาทองคำที่แท้จริงได้อีกแล้ว รัฐบาลไม่สามารถเปิดให้ประชาชนนำธนบัตรมาแลกคืนเป็นทองคำเหมือนช่วงก่อนสงคราม นี่ถือว่าเป็นการที่รัฐบาลเบี้ยวหนี้และชักดาบใส่ประชาชนครั้งที่หนึ่ง นั่นหมายถึงประชาชนที่ฝากทองคำไว้กับรัฐบาลในช่วงปี ค.ศ. 1914-1916 จะไม่สามารถไถ่ถอนเอาทองคำของตัวเองคืนมาได้อีก แม้ตกลงทั้งน้ำตา เงินของมึงที่มึงเอากลับมาไม่ได้ โดนรัฐบาลยึดไปหน้าด้านๆ เลยไอ้เหี้ย!

ไม่ว่าจะเป็นอังกฤษ ฝรั่งเศส เยอรมนี และอเมริกา หลังจากจบสงครามโลกครั้งที่หนึ่งเพียงไม่กี่ปี ไอ้พวกรัฐบาลของประเทศเหล่านี้ก็มีอำนาจในการพิมพ์เงินได้ไม่อั้น มันพิมพ์กันได้แบบไม่ต้องสนแล้วว่ามีทองคำอยู่จริงเท่าไร พวกมันเสกเงินเพิ่มจากอากาศและอัดฉีดเงินใหม่

เข้าไปในระบบเศรษฐกิจ จนเศรษฐกิจเติบโตขึ้นอย่างผิดปกติในช่วงปี ค.ศ. 1920 หรือตามที่คนเล่าขานถึงช่วงเวลานั้นกันว่า “Roaring Twenties” จุดนี้เองที่ทำให้เกิดฟองสบู่อย่างเงิบๆ ไม่ว่าจะเป็นราคาหุ้นหรือสังหาริมทรัพย์ต่างก็พุ่งทะยาน แต่หลังจากนั้นก็เกิดเหตุการณ์เงินที่หมุนเวียนในตลาดเริ่มติดขัด ข้าวของเริ่มแพงขึ้นเรื่อยๆ รัฐบาลจึงลดอัตราการผลิตเงินลงจนขาดดุลทางการคลัง ปริมาณทองคำในคลังของอเมริกาเริ่มร่อยหรอลง สุดท้ายความอู้ฟู่ปลอมๆ ก็พังทลายจนเป็นผลทำให้เกิดเศรษฐกิจซบเซาครั้งใหญ่หลวงในปี ค.ศ. 1929 หรือ “Great Depression” การพังของทั้งตลาดหุ้นและตลาดอสังหาริมทรัพย์ทำให้ผู้คนไม่อยากใช้เงิน ผู้คนเริ่มประหยัดเงินและเก็บหอมรอมริบไว้ใช้ในยามคับขัน แต่ไอ้พวกนักเศรษฐศาสตร์สายเคนเซียน (Keynesian) มันเสือกมองว่า Great Depression เกิดจากการที่ผู้คนเก็บเงินมากเกินไปจนเงินไม่หมุนในระบบเศรษฐกิจ มันบอกว่าเศรษฐกิจพังเพราะเงินฝืด (Deflation) พี่ชิตก็อยากจะตอกกลับไอ้พวกนี้ว่ามันไม่จริง แต่ความจริงแล้ว Great Depression มันเกิดจากการที่รัฐบาลพวกมึงพิมพ์เงินกันออกมามากมหาศาล บวกกับการใช้เงินสุรุ่ยสุร่ายของรัฐบาลตั้งแต่ปี ค.ศ. 1920 หายนะมันเกิดมาจากความโง่บัดซบของรัฐบาลเองที่เข้าไปยุ่งกับระบบการเงิน เพราะทุกๆ ครั้งที่มิเงินเสกขึ้นมาใหม่จากการพิมพ์เงินของรัฐบาล เงินเสกใหม่นี้จะถูกอัดฉีดเข้าไปในตลาดหุ้นและตลาดอสังหาริมทรัพย์ ยิ่งพิมพ์เงินกันมากเท่าไร ราคาหุ้นและอสังหาฯ ก็ยิ่งพุ่งทะยานเท่านั้น

พี่ชิตมองว่าความผิดเพี้ยนของช่วงเวลา Roaring Twenties คือมันทำให้ผู้คนหลงคิดกันไปเองว่าเงินนั้นหาง่าย หลายคนในตอนนั้นเริ่มลงทุนเกินตัว เริ่มทำการเลเวอเรจ (Leverage) ผู้คนจะเริ่มกู้หนี้ยืมสินมากขึ้น ผู้คนจะเริ่มเสี่ยงแบบไม่มีสติ เริ่ม Take Risk อย่างบ้าคลั่ง

ผู้คนบ้าการเก็งกำไร ทุกคนกระโจนเข้าตลาดหุ้นและตลาดอสังหาริมทรัพย์
ต่างๆ ที่ไม่ได้มีความรู้ความเชี่ยวชาญเรื่องพวกนี้เลย ส่วนร้านค้าและ
ภาคธุรกิจต่างๆ ก็เร่งกู้เงินกันมากขึ้นเพื่อขยายกิจการ ยุคนั้นเรียกได้ว่า
แต่ละคนใช้เงินเกินตัว เพราะคิดว่าเงินมันหาง่าย ต่างคนก็ต่างกู้กัน
ไม่หยุด พอกู้กันมากเข้าก็เกิดเป็นภาวะฟองสบู่ทางเศรษฐกิจ ทุกอย่าง
มันเติบโตแบบกลวงๆ จากเงินที่เสกขึ้นมาใหม่ จากนั้นพอมันมีสัญญาณ
ของการหยุดชะงักแค่นี้เดียวเท่านั้นแหละ ทั้งระบบมันก็พังหมดภายใน
ระยะเวลาอันสั้น เงินผลิตใหม่ที่อัดเข้าไปในเศรษฐกิจมันเกิดมาจากการ
เก็งกำไรทั้งนั้น มันไม่ได้เป็นเงินที่ทำให้เกิดผลผลิตหรือ Productivity
อะไรให้สังคมเลย มันไม่ได้มี Value หรือคุณค่าอะไรต่อผู้อื่นเลย มันเป็น
ความอ่อนแอ ความต่อแหล และความไม่จริงที่แฝงตัวอยู่ในระบบ
เศรษฐกิจที่รอวันพังทลาย

เรื่องมือบันทึก ความจริง

ปัญหาทั้งหมดทั้งมวลที่พีชิตเล่ามานี้เป็นผลกระทบจากการใช้
เงินเฟียตของรัฐบาล มันก่อให้เกิดวงจรอุบาทว์อย่างที่เราเห็น ช่วงเวลาของ
การเกิดวิกฤติเศรษฐกิจตกต่ำรุนแรงหรือ Great Depression นั้น
กินเวลานานถึง 10 ปี ลากยาวตั้งแต่ปี ค.ศ. 1929-1939 แต่มีเหตุการณ์
หนึ่งที่พีชิตเกริ่นถึงไปข้างต้นแล้ว นั่นคือพอเข้าสู่ปี ค.ศ. 1933 รัฐบาล
อเมริกันได้ออกคำสั่งให้ประชาชนทุกคนต้องส่งมอบทองคำให้รัฐบาล

The Tipping Point ของสิ่งที่จริงยิ่งกว่า

ถ้าถามพีชิตว่าทำไมต้องพาพวกเราย้อนอดีตไปเข้าใจค่าของทองคำ ที่พีชิตจำเป็นต้องทำความเข้าใจเพราะอยากให้เห็นถึงต้นตอของปัญหา เพราะหากพวกมึงรู้ถึงปัญหาแบบกระจ่างแล้ว ก็ไม่จำเป็นต้องอธิบายถึงวิธีการแก้ไขให้ยืดยาว ปัญหามันเริ่มจากในสมัยที่ผู้คนยังใช้ก้อนทองคำในการซื้อขายกัน มันมีความจำเป็นต้องทำการตรวจสอบก้อนทองคำทุกๆ ครั้งที่มีการใช้จ่าย การที่ผู้คนช่วยกันตรวจสอบทองคำมันคือการอดีต (Audit) ระบบการเงินอย่างสม่ำเสมอ แต่หลังจากที่ทองคำถูกทำเป็นเหรียญทอง มันก็สูญเสียคุณสมบัติแห่งการตรวจสอบโดยผู้คนไป พอคนเลิกอดีตระบบการเงิน มันเลยเปิดช่องโหว่ให้ผู้มีอำนาจและรัฐบาลเข้ามาทำลายมูลค่าของเงินได้อย่างง่ายดาย ซ้ำร้ายคือพอเราโดนบังคับให้เลิกใช้ทองคำแล้วหันมาใช้เงินรัฐบาลแทน ช่องว่างของคนรวยกับคนจนมันเลยยิ่งถ่างออกไปเรื่อยๆ ทุกวัน เพราะพวกรัฐบาลมันออกกฎหมายมาควบคุมทุกอย่าง ออกกฎหมายมาแทรกแซงตลาดที่มันเคยเสรี มันยังกินรวบอำนาจเข้าไปใหญ่ มันเพิ่มความเข้มข้นของอำนาจมากขึ้นไปเรื่อยๆ ภายใต้กฎแห่งอำนาจ ส่งผลให้บรรดาพวกพ่อผู้ใกล้ชิดรัฐบาล กลุ่มอำนาจ และกลุ่มทุนผูกขาดก็ยิ่งร่ำรวยจากการสูบความมั่งคั่งออกมาจากสังคมได้ไม่หยุด เพราะเงินเฟียตมันไม่จริง มันจะเสกกันขึ้นมาเยอะแค่ไหนก็ได้ พวกมึงเลี้ยงไก่ พวกแม่่งพิมพ์ไก่ พ่อพีชิตปลูกยาง พวกแม่่งพิมพ์ยาง พีชิตต้มเปียร์ พวกแม่่งพิมพ์เปียร์ มันไม่แฟร์ ไอ้เหี้ย เงินเฟียตเหี้ยนี่มันผิด

เงินเพื่อ ทำลายคุณภาพชีวิต

จริง ๆ แล้วเงินเพื่อไม่ได้ทำให้สินค้าต่าง ๆ แพงขึ้น แต่สินค้ามีราคาแพงขึ้นเพราะเงินของเราถูกด้อยค่าและถูกลดอำนาจในการจับจ่ายใช้สอย (Purchasing Power) ลงไปไม่หยุดต่างหาก ที่นี้พอมูลค่าของเงินเฟียตที่อยู่ในมือพวกเราถูกกัดกร่อนอยู่ตลอดเวลา มันไม่ได้ส่งผลกระทบแค่การทำลายเงินเก็บออมเพื่ออนาคต แต่ยังทำให้ผู้คนใช้ชีวิตยากขึ้นเรื่อย ๆ เพราะรายได้เพิ่มนิดเดียวแต่ค่าใช้จ่ายเพิ่มสูงขึ้นตลอดเวลา จากเงินเดือนที่เคยเหลือกินเหลือใช้ พอผ่านไปนานเข้าก็เริ่มไม่เหลือและเริ่มไม่พอ ชีวิตต้องเข้าสู่โหมด Survival เพื่อเอาตัวรอดแบบเต็มตัว แล้วเมื่อไหร่ที่เราต้องดิ้นรนมากขึ้นเพื่อที่จะมีชีวิตรอด การให้ความสำคัญกับอนาคตย่อมน้อยลง เมื่อไหร่ที่เงินยิ่งด้อยค่า คนก็ยิ่งมองอะไรสั้น ๆ ใช้จ่ายกันโดยไม่คำนึงถึงผลที่จะตามมาในอนาคต คนจะมีนิสัยสุขนิยม บริโภคนิยม กินได้ทุกที่ บริโภคได้ตลอดเวลา พฤติกรรมแบบนี้เรียกว่าซิงสุกก่อนห้าม ไม่อดเปรี้ยวไว้กินหวาน เมื่อเงินเพื่อทำให้ทุกคนยากจนลง เขาก็ต้องดิ้นรนทุกวิถีทางให้มีชีวิตรอด เอาตัวเองไว้ก่อน แคร่คนอื่น แคร่สังคมน้อยลง ทำให้เกิดผลกระทบในเรื่องอื่น ๆ ตามมาอีกมากมาย เช่น ไร่เกียรติ ไร่คุณธรรมและจริยธรรม ความมั่งง่าย เห็นแก่ตัว ไร่ความรับผิดชอบ เกิดการแก่งแย่งชิงดีและเอาวัดเอาเปรียบกันมากขึ้น และหลายครั้งลงเอยด้วยการใช้ความรุนแรง ความเสื่อมถอยทางจิตใจของมนุษย์นำไปสู่สภาพสังคมที่อ่อนแอลง ปัญหาเหล่านั้นมันยังทวีความรุนแรงขึ้น หลายคนยอมแลกเกียรติและศักดิ์ศรีกับเงินแค่หลักร้อยหลักพัน ซึ่งพีชิตเชื่อว่าไม่มีใครอยากทำแบบ

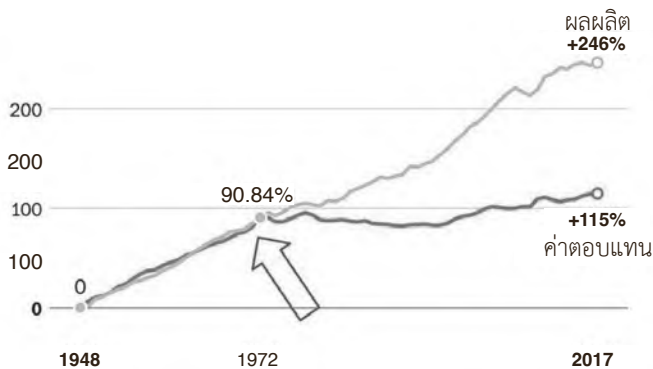
นั้นหรือ แต่มันคือสัญญาตามการเอาตัวรอด เพราะเงินเพื่อทำลายชีวิตผู้คนไง มันทำให้คนที่เคยมีอาชีพมั่นคงกลายเป็นคนที่มีชีวิตกระต่อนกระแท่น มันทำให้คนที่มียาได้ด่ำที่ควรจะมีพอกินก็ไม่สามารถอยู่รอดได้ และคนที่จนตรอกแหม่งพร้อมจะทำเหยอะไรก็ได้เพื่อให้ตัวเองอยู่รอด

การที่เราถือเงินเปี๊ยะเอาไว้ในมือก็เหมือนกับการเก็บก้อนน้ำแข็งท่ามกลางแสงแดด มูลค่าของเงินในมือเราค่อย ๆ ระเหย ค่อย ๆ ละลายหายไปทุกวินาที เงินเพื่อคือสิ่งที่รัฐบาลสร้างขึ้น แต่บังคับให้เราต้องรับกรรมอย่างเลี่ยงไม่ได้มันคือระบบบัตรเครดิตที่รัฐบาลเป็นผู้รู้แต่เลือกให้ประชาชนเป็นคนจ่าย! ทั้งที่จริง ๆ แล้วหน้าที่หลักของรัฐบาลคือการเป็นผู้ให้บริการประชาชนและคอยดูแลความสงบเรียบร้อย ป้องกันไม่ให้คนในสังคมมันกัดกันหรือตีกัน รัฐบาลไม่ได้มีหน้าที่คอยมาป้อนข้าวป้อนน้ำให้เรา คนเรามีแรงมีสมองในการทำมาหาแตกเองได้ แต่สิ่งที่รัฐบาลทำอยู่ทุกวันนี้มันดันตรงกันข้ามแบบหน้ามือเป็นหลังมือมันทำตัวยิ่งใหญ่คับฟ้าควบคุมบงการประชาชนในแทบทุกแง่มุมของชีวิตและเครื่องมือทรงพลังานุภาพที่ช่วยให้รัฐบาลทั่วโลกทำแบบนี้ได้ นอกเหนือจากอำนาจในการออกกฎหมายและระเบียบข้อบังคับต่าง ๆ ก็คือความสามารถในการควบคุมระบบการเงินและใช้นโยบายสร้างเงินเพื่อมากดขี่เราให้เป็นทาส มูลค่าเงินที่ลดลงในมือเรามันไปกองอยู่ในมือผู้มีอำนาจ ถ้าพีชิตหะสิ่งพิมพ์เงินขึ้นมาเอง พีชิตติดคุกด้วยคดีอาญาทันทีแต่รัฐบาลดันทำได้แบบถูกกฎหมาย มันพิมพ์เงินเพิ่มจากอากาศได้ฟรี ๆ โดยที่มีคนทั้งชาติเป็นผู้รับผิดชอบผ่านกลไกของเงินเพื่อ นี่มันคือการมัดมือปล้นประชาชนชัด ๆ แต่ก็ไม่มีใครไปจับมันเข้าคุก พวกเราว่าแหม่ง Something's wrong! มั้ยล่ะ

เงินเพื่อคือการขโมยเงินของประชาชนทุกคนไปให้กลุ่มคนที่อยู่ใกล้อำนาจการผลิตเงิน คือการขโมยเงินจากคนจนไปยัดใส่กระเป๋าคนรวย คือการลดค่าแรงคนทั้งประเทศ คือการลดคุณค่าของเวลาหยุดเหนื่อยแรงงาน และความเป็นมนุษย์ของทุกคนลงพร้อม ๆ กัน เงินเพื่อคือต้นเหตุของปัญหาแทบทั้งหมดในโลกยุคปัจจุบัน แต่รัฐบาลเลือกไม่สนใจความจริงเหล่านี้ และที่สำคัญรัฐบาลแก้ไขปัญหที่เกิดจากระบบที่ตัวเองออกแบบไม่ได้ รัฐบาลทั่วโลกมันเลยต้องสรรหามาตรการต่อสู้เงินเพื่อที่ตัวเองสร้างหลากหลายรูปแบบ ไม่ว่าจะเป็นนโยบายรัดเข็มขัด การขึ้นอัตราดอกเบี้ย การขายพันธบัตรเพื่อดึงเงินออกจากระบบเศรษฐกิจ และล่าสุดก็คือการที่รัฐบาลออกมาแนะนำให้ประชาชนลดคุณภาพชีวิตด้วยการแตกหัวมัน แตกถั่ว แตกแมลง แทนการกินเนื้อสัตว์ นี่มันบ้าชัด ๆ มีม็อบประท้วงอะไรมาสั่งว่าเราควรจะกินอะไร

ประเด็นหลัก ๆ ของเงินเฟียตก็คือมันเป็นระบบการเงินที่ขับเคลื่อนด้วยการสร้างหนี้ (Debt-based Monetary System) ระบบเฟียตเป็นระบบการเงินที่มีเงินเพื่อติดตั้งมาด้วยเป็นฟังก์ชันหลัก มันคือต้นทุนในการขับเคลื่อนระบบ มันคือตัวการทำลาย Saving ทำลายทั้งการเก็บออมของประชาชน โดยหลังจากที่ความสามารถในการ Saving ถูกทำลายเพราะเงินเสื่อมค่า คนก็ต้องดิ้นรนหันไปพึ่งการลงทุนกันมากขึ้นเพื่อปกป้องมูลค่าของเงินที่หามาได้ คนยุคนี้ส่วนใหญ่มีอาชีพเดียว นอกจากไม่ค่อยพอแตกแล้ว ยังต้องมีอาชีพที่สองเป็นนักลงทุนอีก และต้องมีอาชีพเสริมที่สาม ที่สี่ มี Passive Income ให้เงินทำงาน ให้เงินงอกเงย แม้จะมีชีวิตที่มันคงสร้างเนื้อสร้างตัวสร้างครอบครัวได้ในวันนี้ มันต้องยากขนาดนี้เลยเหรอ? เราคงเคยได้ยินกฎการเงินพูดกันบ่อย ๆ ว่าทุกคนจำเป็นต้องลงทุนให้งอกเงยเพื่อเอาชนะเงินเฟ้อ อันนี้

ถูกต้องก็จริง แต่ตลอด 50-60 ปีที่ผ่านมาเราต้องต่อสู้กับเงินเฟ้อระดับ 7-8% ต่อปีแบบทบต้นเลยนะ มันคือการที่เงินของเราเสียมูลค่าไปครึ่งหนึ่งหรือราคาข้าวของจะแพงขึ้นเป็นเท่าตัวทุก ๆ 10 ปี คำถามคือ มีไหวเหรอ? เราต้องทำกำไรทบต้นสูงระดับเกือบ 10% ต่อปี ย้ำนะว่า ต่อปี! โดยห้ามขาดทุนไปจนตาย เพียงเพื่อจะรักษามูลค่าเงินของมีงเอาไว้ให้เท่า ๆ เดิม แล้วจะลงทุนอะไรดี? ซื้อหุ้นมั้ย? อัตราผลตอบแทนรวมของตลาดหุ้นไทยย้อนหลัง 10 ปี เฉลี่ยอยู่ที่ 7.8% เท่านั้นเอง หรือซื้อหุ้นนอกดี? ตลาดหุ้น S&P 500 ให้ผลตอบแทนรวมเงินปันผลเฉลี่ยอยู่ที่ 11.9% ต่อปี และดัชนีดาวโจนส์ (Dow Jones) อยู่ที่ 8.8% ต่อปี ในช่วงตลอด 10 ปีที่ผ่านมา พวกเราเห็นตัวเลขมั้ย? พอเห็นภาพหรือยังว่าการลงทุนเพื่อเอาชนะเงินเฟ้อนี่คือเรื่องที่ยากระดับโลก

รูปที่ 4 ค่าตอบแทนที่รวมค่าจ้างและสวัสดิการต่าง ๆ
ของแรงงานด้านการผลิตและแรงงานทั่วไป

ที่มา : Economic Policy Institute

หนังสือการเงินส่วนบุคคล ที่ล้ำที่สุดในศตวรรษที่ 21

- "เงินเฟ้ออ่อนๆ 2% ถัดมาเศรษฐกิจ" คือเรื่องที่พวกมันหลอกเรามาทั้งชีวิต
- เปิดโปงมายากลของระบบการเงินที่กดให้เราทุกคนต้องจนทั้งชีวิต
- เงินสด ที่ดิน ทองคำ และบิตคอยน์ อะไรคือทางรอด?
- คริปโท DeFi และบล็อกเชน ทำไ้ถึงเป็นเรื่องโกหกของพวกสายตาสั้น?
- ความจริงใหม่ของระบบการเงินโลกปรากฏขึ้นแล้ว
- และถึงความจริงแม่งช้า แต่มันก็คือความจริงที่ใครก็หนีไม่พ้น

คำเตือน!

นี่คือหนังสือที่พวกอีลิต และผู้มีอำนาจไม่อยากให้ใครอ่าน

DR. WICHIT SAIKLAO

นักธุรกิจรุ่นใหญ่ที่ประสบความสำเร็จมามากมาย

และได้รับขนานนามว่าเป็น “บิดาแห่งคราฟต์เบียร์ไทย”

พร้อมจำหน่ายในรูปแบบ

☒ e-book (PDF) ☐ e-book (EPUB) ☐ audiobooks

☒ ปกอ่อน ☐ LARGE PRINT (ตัวอักษรขนาดใหญ่)

www.se-ed.com

sbc.fans

SE-ED Publisher

ไฮไลต์เล่มนี้
สวยเลย!

ISBN 978-616-08-5367-0

9 786160 853670

249 บาท

การเงิน การลงทุนทั่วไป